



## پیروز باد اعتصاب سراسری کارگران پالایشگاه های نفت

### و گاز و پتروشیمی

در روزهای اخیر، موج جدیدی از اعتصابات کارگری، پالایشگاه های نفت و گاز و پتروشیمی ها را فراگرفته است. کارگران پیمانی در این مراکز تولیدی با دست کشیدن از کار، اعلام کردند که به سطح نازل حقوق ها و کاهش هر روزه قدرت خرید خود و عدم اجرای وعده های داده شده، شدیداً معترض اند. آنها با اعلام اینکه اعتصابشان یک "اعتصاب اختطاری" یک هفته ای است، اعلام کردند که در صورت عدم رسیدگی به مطالباتشان، در نهم تیر ماه به همکاران رسمی خود در شرکت نفت که از پیش اعلام کرده اند در نهم تیر اعتصاب خواهند کرد، می پیوندند.

کارگران اعتصابی می گویند دستمزد هیچ کارگر شاغلی در شرکت نفت نباید کمتر از ۱۲ میلیون تومان باشد. در شرایط تشدید فقر و گرانی و تورم و گرسنگی، آنها خواهان آن هستند که دستمزدها فوراً افزایش یابد و به نسبتی که قیمت اجناس افزایش می یابد سطح مزد کارگران نیز باید بالا برود.

در طی چند روز تداوم این حرکت، کارگران شرکت های بسیاری در همبستگی با این اعتصاب با اعلام خواسته های مشابه به اعتصاب برخاسته اند و هر روز تعداد بیشتری از کارگران گرسنه به جان آمده از ظلم های سرمایه داران و رژیم حافظ آنان، در شهرهای مختلف به این حرکت می پیوندند. به این ترتیب در عمل، یک اعتصاب سراسری در این حوزه تولید در حال شکل گرفتن است. از کارگران شرکت پتروشیمی "جهان پارس" و کارگران "شرکت سینا پالایش قشم" گرفته تا کارگران اورهال "پالایشگاه نفت تهران" و کارگران "پالایشگاه تندگویان" و پتروشیمی دماوند و کارگران مخازن نفتی "کوه مبارک" جاسک و ... همچنین کارگران تعداد زیادی شرکت های دیگر تاکنون به اعتصاب پیوسته اند.

در ادامه روند اعلام پیوستن کارگران شرکت های دیگر به این اعتصاب، روز سه شنبه یکم تیرماه نیز اعلام شد که کارگران پیمانی و پروژه ای فاز اختر واقع در فاز ۱۳ عسلویه به اعتصاب سراسری کارگران نفت پیوستند. همچنین از پیوستن کارگران شرکت "جهان پارس" در صنایع نیروگاهی به اعتصاب سراسری کارگران نفت خبر رسیده است.

از طرف دیگر مشاهده کلیپ هایی که در فضای مجازی منتشر شده نشان می دهد که از روز سه شنبه اول تیرماه، کارگران در مجتمع های صنعتی از جمله در تهران، کنگان، بهبهان، گچساران، بوشهر، آبادان و اصفهان فعالیت خود را متوقف کردند تا همراه با این کارگران اعتصابی، خواهان رسیدگی به مطالبات برحقشان شوند.

شکی نیست که در مقابله با کارگران، کارفرما های استثمارگر و دولت مدافع آنان نیز بیکار ننشسته اند و در پاسخ به حرکت همبسته و اعتصاب سراسری کارگران شریف و زحمتکش، دست به تعرض دیگری علیه کارگران زده و از جمله اقدام به اخراج کارگران کردند. اخراج فله ای ۷۰۰ کارگر پالایشگاه نفت تهران در اول تیر ماه، از جمله این اقدامات ضد کارگری می باشد. اما خود این واقعیت به روشنی نشان می دهد که کارگران پیمانی، چرا از فقدان امنیت شغلی خود نگران اند. کارفرمائی که کارگر را به خاطر اعتراض به دستمزد های نازلی که به موقع هم پرداخت نمی شود، بیشرمانه از کار بیکار می کند، نشان می دهد که به دلیل ماهیت استثمارگرانه خود نه تنها برای زندگی و حقوق کارگر کمترین اهمیتی قائل نیست، بلکه با تکیه بر ارتش انبوه ذخیره کار در

جامعه و با برخورداری از حمایت کامل رژیم وابسته به امپریالیسم جمهوری اسلامی، اینچنین با هر اعتراض کارگری به مقابله بر می خیزد.

یکی از خواسته‌های برجسته دیگر کارگران اعتصابی، توقف "امنیتی" کردن محیط‌های کار می باشد. در حالیکه از نظر کارگران، حق اعتراض و داشتن تشکل‌های مستقل کارگری در زمره حقوق بدیهی آنهاست، اما سرمایه داران حاکم و اپادیشان از این لحاظ برای کارگر هیچ حقی قائل نیستند. در عوض، آنان با اتکاء به قدرت دولتی و ایجاد محیط امنیتی در محل کار کارگران با استفاده از ارگان‌های نظیر حراست و به طور کلی با تکیه بر نیروهای سرکوب عریض و طویل رژیم حاکم، از سازمانیابی کارگران جلوگیری کرده و صدای اعتراض آنها را در گلو خفه می کنند. این یک واقعیت بزرگ و برجسته است که مقابله با آن به عنوان یک خواست، در مطالبات کارگران اعتصابی مطرح شده و بیانگر آن است که کارگران آگاه در تجربه زندگی خود و جامعه متوجه این واقعیت هستند که دیکتاتوری حاکم چگونه با اعمال قهر و "امنیتی" ساختن محیط‌های کار می کوشد تا از اعتراضات کارگری و تلاش برای سازمان‌یابی کارگران علیه نظام حاکم جلوگیری کند و جلوی رشد و ارتقای مبارزات کارگران و سراسری شدن آنها را با توسل به حربه‌های نظیر اخراج کارگران بگیرد. این نکته بسیار مهمی است که در عین حال به روشنفکران مدافع طبقه کارگر ایران یادآور می شود که آنچه این طبقه به آن نیاز دارد نشان دادن راهی واقعاً انقلابی پیش پای اوست که نه تنها باعث بهبود شرایط زندگی آنان گردد، بلکه به رهائی کل طبقه از قید سرمایه بینجامد.

با توجه به یورش هر روزه سرمایه داران به دسترنج کارگران و غوطه ور کردن آنها در فقر و فلاکت و اعتراضات وقفه ناپذیر کارگران به همه این حق‌کشی‌ها مدت‌هاست که شاهد رشد و گسترش اعتراضات کارگری در سراسر کشور بوده ایم؛ اعتراضاتی که با وجود فداکاری‌ها و از خود گذشتگی‌های توصیف ناپذیر کارگران برای کسب حداقل حقوق انسانی و طبیعی‌شان مانند تامین نان، کار مسکن و آزادی، پاسخی جز تعقیب و پیگرد، خشونت و شلاق و دستگیری و اخراج و شکنجه و زندان و مرگ نگرفته اند. واقعیتی که اثبات‌گر این امر می باشد که کارگران ما ضمن تداوم چنین اعتراضات و اعتصابات، راهی جز در پیش گرفتن یک مبارزه مسلحانه سازماندهی شده که باید توسط پیشروان طبقه کارگر پی ریزی گردد، در مقابل خود ندارند.

چریک‌های فدائی خلق ایران ضمن حمایت کامل از اعتصابات کارگران پیمانی واحدهای نفت و گاز و پتروشیمی و دیگر اعتصابات کارگری در همبستگی با این کارگران، ضمن تأکید بر این که بدون سرنگونی رژیم دار و شکنجه جمهوری اسلامی امکان تحقق واقعی خواسته‌ها و مطالبات کارگران وجود ندارد، یادآور می شوند که دست زدن اعتصاب و برپائی تجمعات اعتراضی و به طور کلی دست زدن به اشکال گوناگون مبارزه، در راه سرنگونی این رژیم مدافع و حافظ سرمایه داران اکیداً لازم و ضروری می باشد، اما راه اصلی مبارزه همانا مبارزه مسلحانه توده ای است که در حال حاضر با تشکیل گروه‌های سیاسی - نظامی و جنگ چریکی آغاز می شود. بدون تردید همه اشکال گوناگون مبارزه در خدمت تقویت جریان این مبارزه قرار گرفته و می تواند پیروزی کارگران و دست یابی آنان به نان و کار و مسکن در جامعه ای آزاد را تضمین نماید.

**مرگ بر سیستم سرمایه داری حاکم بر ایران!**

**جمهوری اسلامی دشمن زحمتکشان، نوکر غارتگران، نابود باید گردد!**

**درد بر کارگران مبارز و آگاه ایران!**

**پیروز باد رزم دلاورانه طبقه کارگر ایران علیه سرمایه داران خارجی و داخلی!**

چریکهای فدائی خلق ایران

سوم تیر ۱۴۰۰، برابر با ۲۴ جون ۲۰۲۱